

«Я не вірила в чудо, але Бог піднімає прикутих до ліжка»

Людмила Томкус працює приватним лікарем-неврологом у місті Шостка Сумської області. Вона має справу з людьми різного фізичного та психологічного стану. Іноді вона стає свідком чудес.

Розкажіть про вашу роботу.

Зараз я працюю приватним лікарем-неврологом. Щодня приймаю від п'яти до десяти людей. Це дає змогу приділяти кожному якомога більше уваги. Пацієнт може не поспішати, а запитувати все, що його непокоїть. Я у свою чергу окрім медичного лікування розповідаю про здоровий спосіб життя.

Раніше, коли працювала в лікарні, щодня приймала понад 50 людей. Це було не просто. Ти не можеш гарно розібратися в проблемі, якісно допомогти людині. Ти приходиш за годину до початку робочого дня і ще затримуєшся на години три, але і цього часу бракувало. Прийоми на дому тривали не більше 10 хвилин. Як за цей час допомогти скажемо паралізованому чоловіку, який страждає від того, що не може дбати про себе та свою сім'ю?

Таким людям я намагаюсь підняти дух і допомогти зрозуміти, що миттєвих результатів не буває, а треба щодня докладати зусиль і не перенапружуватися. У цьому полягає моя робота.

У вашій практиці є досвід, коли тяжкохворі одужували?

Ми з чоловіком завжди були ревними атеїстами. Він навіть навчався на курсах атеїзму. Перший крах мого атеїстичного світогляду відбувся, коли мій шестимісячний син хворів на менінгіт. Як лікар, я розуміла, що він не виживе, але коли звернулася в гарячій молитві до Бога, то це врятувало йому життя. Потім був інший випадок. Одного разу, коли я прийшла

випадково на служіння в одну з протестантських церков, там запитували, за кого хто хоче молитися. Багато хто піднімав руки і я собі подумала, чому б і мені не сказати. Кажу: "Хворий помирає, так помоліться за нього".

Той хворий вже четвертий день був сліпий і прикутий до ліжка. Дружина вже приготувалася його ховати: гріб замовила, домовилася зі священником. Коли я вдруге прийшла до них, він сидів на ліжку і сказав: "Оце я поголився – аж заморився". Мені не вірилося, що це відбувалося насправді. Він був абсолютно здоровим.

Як Ви стали адвентисткою сьомого дня?

Я перестала бути атеїсткою, хоча і від адвентизму ще була далека. Протягом кількох років відвідувала ту протестантську церкву, де вперше побачила відповіді на молитву.

Ми познайомилися з адвентизмом, коли у 2008 році навесні у нашому місті пастор Олександр Антонюк проводив цикл лекцій. Тоді ми запізно побачили оголошення про захід і мій син прийшов на останню проповідь. Його настільки зацікавив матеріал, що він купив усі диски.

Вдома ми ретельно опрацьовували кожну програму. Годинну лекцію ми вмикали о сьомій вечора і дивилися до першої години ночі. Після кожного почутого речення ми відкривали Біблію і перевіряли, чи справді в ній так написано. Коли ми дослухали до кінця лекції, прийшли в адвентистську церкву.

Думаю, що 90 відсотків членів тої церкви, яку я відвідувала до цього, теж би перейшли в адвентизм, якби без упереджень послухали те, що говорять адвентисти. Вони знають Біблію, Новий Завіт знають, їм би трохи ще підучитися, і я впевнена, що більшість перейшла б, але заважає упередження.

У вас ще траплялися одужання, які не підлягають логіці?

Коли ще працювала в лікарні, один з моїх пацієнтів був тяжко

хворий. Йому лишалося жити лічені дні. Я тяжко переживала, бо в моїй практиці в стаціонарі ще ніхто не помирав. В п'ятницю він уже лежав і я розуміла, що коли вийду після вихідних на роботу, його вже не побачу.

У церкві на богослужінні ми молилися за нього. Я вже не вірила у чудо. Коли в понеділок вранці прийшла на роботу, чергова медсестра розповіла, що якраз в той час, коли в суботу в церкві було служіння, хворий раптово вийшов з коми відкрив очі і сів на ліжку. Чергова весь час повторювала: "Це справжнє чудо!".

Що Ви як лікар думаєте про медичну реформу? Які її плюси та мінуси?

Я працюю приватно і тому не можу дати загальну оцінку цій реформі. Але до мінусів можу віднести те, що "Швидка допомога" не буде їздити до хворих, якщо в них тиск менший, ніж 200. Але ж у таких хворих бувають гіпертонічні кризи і щонайгірше – інсульти. Зараз дільничний лікар телефоном вирішує – йти на виклик чи ні, але важкість стану хворого не завжди можна визначити з телефонної розмови. Усі хворі з сумом згадують ті часи, коли дільничний лікар приходив за першим викликом і надавав допомогу. У всякому разі, особисто я за те, щоби у лікаря була змога більше часу приділяти хворому.

Ви напевно спілкуєтеся з членами церкви щодо здорового способу життя. Як ви оцінюєте їхню освіченість в цьому питанні?

Дуже якісно висвітлює інформацію про здоров'я газета "Моя здорова сім'я" видавництва "Джерело життя". В ній розповідаються важливі аспекти здорового харчування: скільки порцій того чи іншого продукту варто їсти, коли пити воду, які продукти поєднуються, а які краще споживати окремо. Також газета пояснює, чому краще відмовитися від кави, чорного чаю, пізніх прийомів їжі.

Я не завжди дотримувалася принципів здорового способу життя. Коли мої троє дітей були маленькими, лягала спати о першій-

другій годині ночі, пила шалену кількість кави, наїдалася на ніч. Це негативно вплинуло на моє здоров'я.

Щоб покращити стан свого здоров'я і здобути корисні звички, я раджу своїм пацієнтам відвідувати адвентистські санаторії чи пансіонати. Тут можна навчитися готувати здорові страви, відвідати семінари зі здоров'я та почати формувати здорові звички. Люди дослухаються до таких порад. З Шостки багато людей відвідали пансіонат "Десна". Дуже приємно потім чути від цих людей, що їхній стан здоров'я покращився після пансіонату більше, ніж за роки лікування до цього.

У своїх лекціях я закликаю молодь не вдаватися до кардинальних дієт. Молоді дівчата особливо схильні нічого не їсти, або їсти тільки м'ясо, або тільки яйця. Дехто дуже ретельно вираховує калорії. На мою думку, краще рахувати кількість того, що їси. Варто шукати баланс.

Кожного дня я прошу в Господа дати мені мудрість у лікуванні хворих, а також молюся за них, щоб вони одужували і їм відкривалося небесне світло.

Запитання – Гнат Меренков